

„Wat hebben we elkaar in een tijd niet gezien,” zei hij eenvoudig.
„En je bent al zo lang weer in de stad,” had hij er wat verdrietig bijgevoegd, voor hij het wilde.

Nu was zij het, die bloosde.

„Ik dacht, dat u mij schrijven zou, wanneer ik weer mocht komen. U hebt toch mijn briefje uit den Abetone ontvangen?”

„Ja, zeker heb ik dat; maar ik dacht, dat je vanzelf wel zou komen zoodra je weer thuis was.”

„Ik ben dan ook vanzelf gekomen, ben ik niet?” weer glimlachte ze met die lieve uitdrukking van bezorgdheid.

Renato ging er niet verder op in.

„Gian Carlo heeft me verteld,” zei hij, „dat jullie het op den Abetone zoo prettig hebt gehad.”

„Ja, 't waren prettige dagen,” bevestigde ze, de oogen neêr.

„En nu kom je weer bij me werken?”

„Als 't u geen hinder geeft....”

Nee, 't gaf hem zeker geen hinder. Maar wel hinderde hem, kwelde hem de vervreemding — of was het onwennigheid? — waarin dit gezegd kon worden.

„Doe je mantel uit,” zei hij, „als je 't tenminste niet te koud vindt hier; er is geen warm stoken aan, met dien Noordenwind....”

Zij ontdeed zich van mantel en hoed; en hij volgde haar met den blik. Er was geen enkel duidelijk gevoel in hem; alleen een verwarring, die smartelijker was dan hij had kunnen denken.

En toen ze haar kleedingstukken aan de deur-kapstok had gehangen en zich omwendde, zag ze opeens het onbekende schilderij: de zeven klare, strevende koppen, de fiere bultenaar achteraan, voorlangs het Palazzo Vecchio met den ivoorkleurigen David in een diep-licht avondschijsel....

„O, professore....” kwam ze verrast. Ze ging dichterbij.

„Mag ik het zien?”

„'t Is zoo goed als af,” zei hij, „bekijk het maar....”

En Flavia's gezichtje trok smal en bleek van ernst. Zij had aanstonds Sandrino's blonden, geestdriftigen kop herkend, met in het wijd gesperde, sterke, grijze oog een mateloos verlangen, dat tragisch was.

Dan, met een zachten schok, herkende ze ook de tweede gestalte, een fijne blos bevloog haar bleeke wang.

„Gian Carlo,” zei ze.

„Ik heb er ideaal-koppen van willen maken,” lei Renato uit, „maar Gian Carlo is bijna een portret.”

„Ik vind het een prachtig ding,” zei ze, zich heenzettend over de onverhoedsche felheid der eerste indrukken. Op hetzelfde oogenblik hoorde ze, hoe damesachtig-pedant die lof klonk uit haar mond. Ze moest lachen, keek hem met een voller dóórstromende warmte aan.